

højere direkte Beskatning, da det ikke var udelukket, at disse Bestemmelser kunde blive bremset i Landstinget.

Men altsaa, Forholdet er det, at det Lovforslag, der blev fremsat, i hvert Fald ikke principielt indeholdt nogen Forhøjelse af de direkte Skatter, og da vi altsaa ikke kan gaa videre ad den Vej — jeg har sagt det ofte her, og fra forskellige Partiers Side har man i Virkeligheden saa nogenlunde sagt det samme —, og da vi dog skal have Indtægterne, saa er der kun de indirekte Skatter tilbage. Og dér maa jeg nu som den Gang hævde, at de Skatter, der her er Tale om, altsaa Restaurationsskatten og Sukkervareskatten, er en Form for Beskatning, som i hvert Fald i mange Tilfælde har en saadan Forbindelse med Luksusbeskatning, at man i hvert Fald i ikke ringe Omfang har Lov til at karakterisere dem som saadanne.

Jeg kan altsaa ikke se rettere end, at Forholdenes Udvikling, som den er foregaaet, siden disse Love i sin Tid blev vedtaget, har vist, at man den Gang gjorde Ret, i hvert Fald i Princippet — dermed være jo ikke sagt, at der ikke kan være et og andet at ændre i Lovene — i at vedtage disse Love, og det kan efter mit Skøn kun være os, der den Gang maatte bære Ansvaret for mod Oppositionens Stemmer at gennemføre disse Love, en Tilfredsstillelse, at Regeringen nu paa den ene Side faktisk har erkendt, at disse Indtægter er nødvendige, og paa den anden Side gennem det, der er sket i de to sidste Aar, faktisk har erkendt, at disse Penge kun kan tages ad indirekte Vej. Det er nu altsaa et Forslag, som ikke alene de tidligere Regeringspartier, men vel sagtens ogsaa de nuværende gaar ind for, og det kan jeg kun hilse med Tilfredshed. Jeg kan saaledes tilsige Finansministeren mit Partis Tilslutning til det lille Lovforslag, der her foreligger, idet jeg vel ved, at en saadan Tilslutning for saa vidt ikke er nødvendig, som, hvis Lovforslaget ikke vedtages, den gældende Lov løber af sig selv. Men da nu Finansministeren har fremsat Lovforslaget, kan det dog vel kun være ham en Behagelighed ogsaa at gennemføre det, og jeg tilsiger altsaa Tilslutning til dette lille Lovforslag.

Dahlgaard: Jeg maa beklage, at den højtærede Finansminister ikke har formaaet i indeværende Samling at forelægge Forslag til en virkelig Revision af den gældende Lov. Jeg maa for saa vidt tro, at den højtærede Minister ogsaa selv er skuffet derover, som han jo i 1924 efter sin Tiltrædelse meddelte,

at han havde nedsat et hurtigt arbejdende Skatteudvalg med det Formaal at muliggøre en ret hurtig Tilrettelægning af Ministeriets Skatteplaner i det hele taget. Jeg tror, man maa sige om dette Skatteudvalg, hvor udmærket det i øvrigt er, at hurtigt arbejdende har det i hvert Fald ikke været. Jeg beklager altsaa, at et saadant virkeligt Revisionsforslag ikke foreligger, fordi den gældende Skattelov efter vor Opfattelse har vist sig at være netop af den Beskaffenhed, som vi i sin Tid formodede, den vilde vise sig at være. Selvfølgelig, en Del af denne Skat falder paa Luksusforbruget — det erkendte vi ogsaa i 1923 —, men den overvejende Del af de Penge, der kommer ind gennem Restaurationsskatten, kommer alligevel ind gennem en Beskatning paa et overmaade jævnt Forbrug.

Jeg føjer dertil, at jeg tror ogsaa, det har vist sig, at denne Skat erhvervsmæssigt har været i høj Grad uretfærdig. Jeg skal ikke i denne Forbindelse komme ind paa Spørgsmaalet i det hele taget om denne Skats Betydning for Restaurationserhvervet som Helhed. Jeg maa sige, at jeg for mit Vedkommende har det Indtryk, at Restaurationspriserne i dette Øjeblik er af en saadan Beskaffenhed, navnlig her i denne By, at Restauratørerne i høj Grad tager sig betalt for at være Skatteopkrævere for Staten — man kan vel snart sige, at København med Hensyn til Restaurationspriser er den dyreste By i Europa. Men naar jeg siger, at denne Skat har vist sig erhvervsmæssigt at være af uretfærdig Karakter, mener jeg dermed, at den utvivlsomt har været til størst Gene for den almindelige, jævne Virksomhed. Tager man f. Eks. Hotelerhvervet, er der ikke Tvivl om, at det er de jævne, almindelige Hoteller, der lider haardest under Skatten. Det har ogsaa vist sig, at de lempende Bestemmelser, der blev sat ind i Loven i 1923, hvorved der gaves Lejlighed til Nedsættelse af Skatten for Forbrug paa Hoteller, naar dette Forbrug stod i Forbindelse med Logi, har medført stor Nedsættelse i Skatten for dem, der nyder meget paa Hoteller, og for de fineste og dyreste Hoteller, medens de ingenting har betydet for dem, som bor paa de mindre, billige Hoteller, og som nyder lidt — jeg er ikke utilbøjelig til at mene, at ingen Hoteller eller Restaurationer rammes i dette Øjeblik haardere af Restaurationsskatten end Afholdsrestaurationerne, og der skulde dog ikke være Grund til en saadan Beskatning.

Jeg beklager altsaa, at Forslag om en Omlægning af denne Skat ikke har fore-